

STEVE BERRY

DE ERFENIS VAN
DE TEMPELIERS

DE FONTEIN

PROLOOG

Parijs
januari 1308

JACQUES DE MOLAY verlangde te sterven, maar wist dat hem geen verlossing wachtte. Hij was de tweeëntwintigste grootmeester van de Arme Ridders van Christus en de Tempel van Salomon, een religieuze orde die al tweehonderd jaar onder Gods hoede had bestaan. Maar de afgelopen drie maanden was hij, evenals vijfduizend van zijn broeders, gevangene van Filips IV, koning van Frankrijk.

‘Sta op,’ beval Guillaume Imbert vanuit de deuropening.

De Molay bleef op het bed liggen.

‘U bent onbeschaamd, zelfs oog in oog met de dood,’ zei Imbert.

‘Hooghartigheid is zo ongeveer het enige wat ik nog heb.’

Imbert was een demonische man met een paardengezicht. De Molay had gemerkt dat hij zo onbeweeglijk kon zijn als een standbeeld. Imbert was de grootinquisiteur van Frankrijk en de persoonlijke biechtvader van Filips IV, hetgeen inhield dat de koning naar hem luisterde. Toch had De Molay zich vaak afgevraagd waaraan de dominicaan plezier beleefde, behalve aan pijn. Daarentegen wist hij wel waaraan de man zich ergerde. ‘Ik doe niets wat u verlangt.’

‘U hebt al meer gedaan dan u beseft.’

Dat was waar, en De Molay had meteen weer spijt van zijn zwakheid. In de dagen na de arrestaties van 13 oktober had Imbert zijn gevangenen beestachtig gemarteld, en veel broeders hadden wandaden bekend.

De Molay kromp ineem bij de herinnering aan zijn eigen bekentenis: dat de leden van de orde de Heer Jezus Christus verloochenden en uit minachting voor Hem op een kruis spuwden. De Molay had zelfs

een brief geschreven waarin hij zijn broeders opriep een bekentenis af te leggen, zoals hij had gedaan, en velen van hen hadden daaraan gehoorzaamd.

Enkele dagen geleden waren er eindelijk afgezanten van Zijne Heiligheid paus Clemens v in Parijs aangekomen. Omdat Clemens als een marionet van Filips werd beschouwd, had De Molay de vorige zomer gouden florijnen en twaalf lastpaarden met zilver naar Frankrijk meegenomen. Dat geld had hij in het uiterste geval willen gebruiken om de gunst van de koning te kopen. Maar hij had Filips onderschat. De koning nam geen genoegen meer met incidentele schenkingen. Hij wilde het hele bezit van de orde en dat was de reden dat er beschuldigingen waren verzonnen en er op één dag duizenden tempeliers werden gearresteerd. De Molay had de afgezanten van de paus verteld dat hij gemarteld was en hij had zijn bekentenis publiekelijk ingetrokken, al zou dat ongetwijfeld tot represailles leiden. Daarom zei hij nu: 'Ik denk dat Filips nu bang is dat zijn paus toch een ruggengraat heeft.'

'Het is niet verstandig degene die u gevangenhoudt te beledigen,' zei Imbert.

'Wat zou dan wel verstandig zijn?'

'Doen wat wij willen.'

'En hoe zou ik me dan voor mijn God kunnen verantwoorden?'

'Uw God wacht op de verantwoording van u en alle andere tempeliers.' Imbert sprak met zijn gebruikelijke metaalachtige stem, zonder een spoor van emotie.

De Molay wilde niet meer argumenteren. In de afgelopen drie maanden was hij eindeloos ondervraagd en uit de slaap gehouden. Hij was in de boeien geslagen; zijn voeten waren met vet besmeerd en bij vuur gehouden; zijn lichaam was uitgerekt op de pijnbank. Hij had zelfs moeten aanzien hoe dronken cipiers andere tempeliers martelden, tempeliers die voor het merendeel gewone boeren, diplomaten, boekhouders, ambachtslieden, zeelieden en klerken waren. Hij schaamde zich voor wat hij al gedwongen was te zeggen en zou uit vrije wil niet nog meer prijsgeven. Hij lag daar op het stinkende bed en hoopte dat de grootinquisiteur zou weggaan.

Imbert gaf een teken, en twee cipiers persten zich door de deuropening en trokken De Molay overeind.

'Neem hem mee,' beval Imbert.

De Molay was in de tempel in Parijs gearresteerd en zat daar nu sinds oktober vast. De hoge donjon met zijn vier hoektorens was een hoofdkwartier van de tempeliers geweest – een financieel centrum – en bezat geen martelkamer. Imbert had geïmproviseerd. Hij had de kapel verbouwd tot een plaats van onvoorstelbare gruwelen, een plaats waar De Molay in de afgelopen drie maanden vaak was geweest.

De Molay werd de kapel binnengesleurd en naar het midden van de zwart-witgeruite vloer gebracht. Menige broeder was onder dit met sterren bezaaide plafond in de orde verwelkomd.

‘Ik heb gehoord,’ zei Imbert, ‘dat hier uw geheimste ceremonies werden voltrokken.’ De Fransman, gehuld in een zwart gewaad, liep naar een wand van de langwerpige kamer, waar een sierlijk bewerkte kist stond die De Molay goed kende. ‘Ik heb de inhoud van deze kist onderzocht. Hij bevat een menselijke schedel, twee dijbeenderen en een witte lijkwade. Merkwaardig, nietwaar?’

Hij was niet van plan iets te zeggen. In plaats daarvan dacht hij aan de woorden die elke kandidaat had uitgesproken wanneer hij in de orde werd verwelkomd. *Ik zal alles lijden wat God behaagt.*

‘Veel van uw broeders hebben ons verteld hoe deze voorwerpen werden gebruikt.’ Imbert schudde zijn hoofd. ‘Wat is uw orde toch weezinwekkend geworden.’

Hij had er genoeg van. ‘Wij leggen alleen verantwoording af aan onze paus, als dienaren aan de dienaar van God. Hij alleen oordeelt over ons.’

‘Uw paus is onderworpen aan mijn vorst. Hij zal u niet redden.’

Dat was waar. De afgezanten van de paus hadden gezegd dat ze De Molays herroeping van zijn bekentenis zouden overbrengen, maar ze betwijfelden of dat veel verschil zou maken voor het lot van de tempelier.

‘Kleed hem uit,’ beval Imbert.

Het hemd dat hij sinds de dag na zijn arrestatie had gedragen, werd van zijn lichaam getrokken. Hij was er niet rouwig om het kledingstuk te zien verdwijnen, want het vuile ding stonk naar urine en uitwerpselen, maar volgens de voorschriften van zijn orde was het een broeder verboden om zijn lichaam te laten zien. Hij wist dat de inquisitie haar slachtoffers graag naakt had – zonder trots – en zei tegen zichzelf dat hij zich niet door Imberts beledigende daad mocht laten intimideren. Zijn vijfenzestigjarige lichaam verkeerde nog in goede conditie. Zoals alle tempeliers had hij goed voor zichzelf gezorgd. Hij klampte zich vast

aan zijn waardigheid. Kaarsrecht en kalm vroeg hij: 'Waarom moet ik worden vernederd?'

'Wat bedoelt u toch?' De vraag klonk ongelovig.

'In dit vertrek werd eredienst bedreven, en toch kleedt u me uit en kijkt u naar mijn naaktheid, terwijl u weet dat de broeders het vertoon daarvan afkeuren.'

Imbert stak zijn hand uit naar de kist, maakte hem open en haalde er een langwerpige doek van gekeperde stof uit. 'Er zijn tien beschuldigingen uitgebracht tegen uw dierbare orde.'

De Molay kende ze allemaal: ze zouden de sacramenten negeren, afgoden aanbidden, munt slaan uit immorele handelingen, homoseksualiteit toestaan, en nog veel meer.

'Wat ik het ergst vind,' zei Imbert, 'is dat elke broeder moet ontkennen dat Christus onze Heer is en dat hij het ware kruis moet vertrappen en bespuwen. Een van uw broeders heeft ons zelfs verteld dat sommigen van u pissen op een beeltenis van de Heer Jezus aan het kruis. Is dat waar?'

'Vraagt u het die broeder.'

'Helaas was hij niet opgewassen tegen zijn beproeving.'

De Molay zei niets.

'Mijn koning en Zijne Heiligheid vonden die ene beschuldiging verontrustender dan alle andere. U, als man van de kerk, begrijpt toch wel hoe woedend het hen maakt dat u Christus niet als onze verlosser wilt erkennen?'

'Ik wens alleen met mijn paus te spreken.'

Imbert gaf een teken en de twee cipiers maakten boeien aan De Molays polsen vast, gingen toen een stap terug en rekten zijn armen uit zonder zich veel van zijn gehavende spieren aan te trekken. Imbert haalde een zweep met veel staarten onder zijn gewaad vandaan. De uiteinden ratelden en De Molay zag dat de punten uit stukjes bot bestonden.

Imbert sloeg met de zweep onder de uitgestrekte armen en op de naakte rug van De Molay. De pijn golfde door hem heen en trok zich terug, met achterlating van een scherpte die niet verdween. Voordat zijn huid de tijd had om zich te herstellen, kwam er weer een slag, en dan weer een. De Molay wilde Imbert geen enkele voldoening schenken, maar de pijn werd hem te veel en hij schreeuwde het uit.

'U zult de inquisitie niet bespotten,' zei Imbert.

De Molay kreeg zijn emoties in bedwang. Hij schaamde zich ervoor dat hij had geschreeuwd. Hij keek in de gemene oogjes van zijn inquisiteur en wachtte op wat er ging komen.

Imbert keek terug. 'U verloochent uw Verlosser? U zegt dat hij alleen maar een mens was, en niet de zoon van God? U bezoedelt het ware kruis? Goed. U zult voelen hoe het is om het kruis te ondergáán.'

De zweep kwam opnieuw, op zijn rug, zijn billen, zijn benen. Waar de punten van bot de huid openhaalden, spatte het bloed.

De wereld zakte weg.

Imbert hield op met geselen. 'Kroon de grootmeester,' riep hij.

De Molay keek op en probeerde zich te concentreren. Hij zag een ronde band van zwart ijzer. Er waren spijkers aan de randen vastge maakt, de punten schuin naar binnen.

Imbert kwam dichterbij. 'Voel wat onze Heer onderging. De Heer Jezus Christus die door u en uw broeders wordt verloochend.'

De kroon werd op zijn hoofd gelegd en naar beneden geslagen. De spijkers vraten in zijn hoofdhuid en het bloed sijpelde uit de wonden en doorweekte zijn lange vettige haar.

Imbert gooide de zweep weg. 'Neem hem mee.'

Ze sleepten De Molay door de kapel naar een hoge houten deur die vroeger naar zijn privévertrekken had geleid. Er werd een kruk gehaald en ze zetten hem erop. Een van de cipiers hield hem overeind, terwijl een ander klaarstond voor het geval hij verzet bood, maar daar was hij veel te zwak voor.

De boeien werden verwijderd.

Imbert gaf een andere cipier drie spijkers.

'Zijn rechterarm aan de bovenkant,' beval Imbert. 'Zoals we hebben besproken.'

De Molays arm werd boven zijn hoofd getrokken. De cipier kwam dichterbij en De Molay zag de hamer.

En besefte wat ze gingen doen.

Lieve God.

Zijn pols werd vastgegrepen en de punt van een spijker werd in zijn bezwete huid gedrukt. Hij zag de hamer naar achteren gaan en hoorde de klap van metaal op metaal.

De spijker doorboorde zijn pols en hij schreeuwde het uit.

'Stuitte je op aderen?' vroeg Imbert aan de cipier.

‘Erlangs gegaan.’

‘Goed. Hij moet niet doodbloeden.’

De Molay had als jongere broeder in het Heilige Land gevochten, toen de tempeliers uit Akko werden verdreven. Hij herinnerde zich hoe het aanvoelde als een zwaard in je huid werd gedreven. Diep. Hard. Langdurig. Maar een spijker in de pols was heel iets anders.

Zijn linkerarm werd opzij getrokken en ook daar werd een spijker door de pols geslagen. Hij beet op zijn tong, probeerde zich te beheersen, maar de pijn dreef zijn tanden er diep in. Het bloed liep in zijn mond en hij slikte.

Imbert schopte de kruk weg en het gewicht van De Molays een meter tachtig lange lichaam werd nu geheel en al door de botten in zijn polsen gedragen, vooral zijn rechterpols, want door de stand van zijn linkerarm trok bijna al het gewicht aan zijn rechterarm. Er knapte iets in zijn schouder en de pijn schoot door zijn hersenen.

Een van de cipers pakte zijn rechtervoet vast en keek ernaar. Blijkbaar had Imbert de punten waar de spijkers werden ingeslagen met zorg uitgekozen, plaatsen waar weinig aders liepen. De linkervoet werd nu achter de rechter geplaatst en beide voeten werden met één spijker aan de deur genageld.

De Molay was het stadium van het schreeuwen voorbij.

Imbert inspecteerde het handwerk. ‘Weinig bloed. Goed gedaan.’ Hij deed een stap terug. ‘U zult ondergaan wat onze Heer en Verlosser onderging. Zonder enig verschil.’

De Molay begreep nu waarom ze voor een deur hadden gekozen. Imbert maakte de deur langzaam wijder open en gooide hem toen dicht.

De Molays lichaam werd eerst de ene en toen de andere kant op geslingerd, hangend aan de ontwrichte schoudergewrichten, met de spijkers als draaipunten. Hij had nooit geweten dat er zo’n pijn kon bestaan.

‘Net als de pijnbank,’ zei Imbert. ‘Waar pijn in fasen kan worden toegediend. Ook dit kan ik beheersen. Ik kan u laten hangen. Ik kan u heen en weer laten zwaaien. Of ik kan doen wat u zojuist hebt ondergaan, en dat is het ergst van alles.’

De Molay was nog maar nauwelijks bij bewustzijn, en hij kon amper ademen. Al zijn spieren waren verkrampd. Zijn hart bonsde. Het zweet stroomde uit zijn huid en het was of hij de koorts had. Zijn hele lichaam was een bulderend vuur.

‘Bespot u de inquisitie nog steeds?’ vroeg Imbert.

Hij wilde tegen Imbert zeggen dat hij de kerk haatte om wat die deed. Een zwakke paus, beheerst door een bankroete Franse koning, was er op de een of andere manier in geslaagd de grootste religieuze organisatie die de mens ooit had gekend ten val te brengen. Vijftienduizend broeders, verspreid over heel Europa. Negenduizend burchten en commanderijen. Een genootschap van broeders dat ooit het Heilige Land had beheerst en al tweehonderd jaar bestond. De Arme Ridder van Christus en de Tempel van Salomon waren de belichaming van al wat goed was. Maar hun succes had anderen jaloers gemaakt en als grootmeester had hij moeten inzien welke politieke stormen er om hem heen woeden. Hij had minder rechtlijnig moeten zijn, plooibaarder, niet zo ondiplomatiek. Goddank had hij enigszins voorzien wat er zou gebeuren en maatregelen genomen. Filips IV zou nooit zelfs maar een gram goud of zilver van de tempeliers te zien krijgen.

En de allergrootste schat zou hij ook nooit zien.

De Molay verzamelde zijn laatste beetje energie en bracht zijn hoofd omhoog. Imbert dacht blijkbaar dat hij iets wilde zeggen en kwam dichterbij.

‘Ik vervloek u tot in de hel,’ fluisterde hij. ‘Ik vervloek u en al wie u in uw helse streven terzijde staan.’

Zijn hoofd viel weer op zijn borst. Hij hoorde Imbert schreeuwen dat ze de deur moesten laten zwaaien, maar de pijn was zo intens en golfde vanuit zoveel verschillende richtingen door zijn hersenen dat hij weinig voelde.

Toen hij van de deur werd afgehaald, had hij geen idee hoe lang hij daar had gehangen, maar zijn armen en benen merkten niet eens dat ze niet meer onder druk stonden, want zijn spieren waren allang verdoofd. Hij werd een eindje gedragen en beseftte toen dat hij weer in zijn cel was. De cipiers legden hem op het matras, en terwijl zijn lichaam in de zachte plooiën daarvan wegzakte, vulden zijn neusgaten zich met een vertrouwd stank. Zijn hoofd lag op een kussen en zijn armen lagen gestrekt.

‘Ik heb gehoord,’ zei Imbert zachtjes, ‘dat wanneer een nieuwe broeder in uw orde werd opgenomen, de kandidaat een linnen lijkwade om zijn schouders gehangen kreeg. Dat gebeurde om de dood te symbolise-

ren, en daarna een nieuw leven als tempelier. Die eer zal nu ook u ten deel vallen. Ik heb de lijkwade uit de kist in de kapel onder u gelegd.' Imbert stak zijn hand uit en vouwde de lange visgraatdoek over De Molays voeten en over de hele lengte van zijn vochtige lichaam. Hij kon de inquisiteur nu niet meer zien. 'Ik heb gehoord,' ging Imbert verder, 'dat deze lijkwade vroeger in het Heilige Land door de orde is gebruikt. Later werd hij hierheen gebracht en werd elke nieuweling erin gehuld. U bent nu herboren,' spotte Imbert. 'Blijft u hier liggen en denkt u na over uw zonden. Ik kom terug.'

De Molay was te zwak om iets terug te zeggen. Hij wist dat Imbert waarschijnlijk bevel had gekregen hem niet te doden, maar hij besepte ook dat er niemand voor hem zou zorgen. Daarom bleef hij stil liggen. De verdoving nam af en maakte plaats voor intense pijn. Zijn hart bonkte nog en hij zweette angstaanjagende hoeveelheden vocht uit. Hij zei tegen zichzelf dat hij kalm moest blijven en aan prettige dingen moest denken. Onwillekeurig dacht hij steeds weer aan iets waarvan hij wist dat degenen die hem gevangenhielden het bovenal wilden weten. Hij was de enige op de wereld die het wist; dat was de gewoonte van de orde. Een grootmeester gaf de kennis aan zijn opvolger door op een wijze die alleen de opvolger zou kennen. Jammer genoeg zou, door zijn plotselinge arrestatie en de zuivering van de orde, de overdracht zich ditmaal op een andere manier moeten voltrekken. Hij zou niet toestaan dat Filips en de kerk wonnen. Ze zouden alleen te horen krijgen wat hij wilde dat ze zouden horen. Wat zei de psalm ook weer? *Uw tong is zo scherp als een scheermes, bedrieger.*

Toen schoot hem een andere Bijbelpassage te binnen, en die gaf enige rust aan zijn gekwelde ziel. Terwijl hij daar in die lijkwade lag en het bloed en het zweet uit zijn lichaam stroomden, dacht hij aan Deuteronomium.

Laat Mij begaan. Ik ga hen vernietigen.

DEEL I

I

Kopenhagen, Denemarken
donderdag 22 juni, heden
14.50 uur

COTTON MALONE ZAG het mes op hetzelfde moment dat hij Stephanie Nelle zag. Hij zat op het terras van Café Nikolaj in een comfortabele stoel van wit latwerk. Het was een mooie zonnige middag en op de Højbro Plads, het populaire Deense plein dat zich voor hem uitstreckte, wemelde het van de mensen. Op het terras heerste de gebruikelijke, enigszins koortsachtige drukte, en het afgelopen halfuur had hij daar op Stephanie zitten wachten.

Ze was een tenger vrouwtje van in de zestig, al had ze nooit gezegd hoe oud ze was en stond in het personeelsdossier van Justitie, dat Malone een keer had ingezien, alleen een knipogend 'n.v.t.' in de ruimte die voor de geboortedatum was bestemd. Door haar donkere haar zaten zilverkleurige strepen en in haar bruine ogen had ze zowel de meevoelende blik van iemand die ruimdenkend was als de felle schittering van een aanklager. Twee presidenten hadden geprobeerd haar minister van Justitie te maken, maar beide keren had ze nee gezegd. Eén minister van Justitie had zijn best gedaan om haar te ontslaan – vooral toen ze in opdracht van de FBI een onderzoek naar hem instelde – maar het Witte Huis had een veto uitgesproken omdat Stephanie Nelle, onder andere, angstvallig eerlijk was.

Daarentegen was de man met het mes klein en breed, met smalle trekken en gemillimeterd haar. Hij had een gekwelde, opgejaagde blik in zijn ogen, een die Malone meer zorgen baarde dan het glanzende mes, en hij was informeel gekleed: spijkerbroek en bloedrood jack.

Malone kwam van zijn stoel maar hield zijn blik op Stephanie gericht.

Hij dacht erover om een waarschuwing te roepen, maar ze was te ver weg en er zat te veel lawaai tussen hen in. Bovendien werd ze tijdelijk aan zijn oog onttrokken door een van de modernistische sculpturen die her en der op de Højbro Plads stonden, in dit geval een beeld van een weerinwekkend dikke vrouw die naakt op haar buik lag, haar enorme billen gerond als bergen die kaal gesleten waren door de wind. Toen Stephanie achter het bronzen beeld vandaan kwam, was de man met het mes al bij haar aangekomen. Malone zag hoe hij een riempje doorsneed dat over Stephanies linkerschouder hing, haar leren tasje wegtrok en haar tegen de grond duwde.

Toen de omstanders de tasjesdief met zijn mes zagen zwaaien, gilde er een vrouw en brak er tumult uit.

Rood Jack liep door, Stephanies tas in de hand. Hij duwde de mensen met zijn schouders opzij. Enkelen duwden terug. De dief zwenkte naar links, om een ander bronzen beeld heen, en zette het ten slotte op een lopen. Blijkbaar was hij op weg naar de Købmagergade, een alleen voor voetgangers bestemde straat die met een bocht naar het noorden ging, van de Højbro Plads vandaan en de winkelwijk van de stad in.

Malone rende van het terras vandaan, vastbesloten de tasjesdief de pas af te snijden voordat hij de hoek om was, maar er stond een stel fietsen in de weg. Hij rende om de fietsen heen en moest enigszins uitwijken voor een fontein voordat hij de dief te pakken kreeg.

Ze smakten samen tegen de harde straatstenen, Rood Jack het hardst. Malone merkte meteen dat zijn tegenstander gespierd was. Rood Jack liet zich niet door de aanval uit het veld slaan. Hij rolde een keer om en pompte zijn knie in Malones maagstreek.

Alle lucht verdween uit zijn longen en zijn maag dreigde zich om te keren.

Rood Jack sprong overeind en rende de Købmagergade in.

Malone stond op, maar klapte meteen dubbel en haalde een paar keer snel en ondiep adem.

Verdomme. Hij was uit vorm.

Hij kreeg zichzelf onder controle en zette de achtervolging weer in. De dief had nu zo'n vijftien meter voorsprong op hem. Malone had het mes niet gezien toen ze over de grond rolden, maar nu hij door de win-

kelstraat rende, zag hij dat de man het leren tasje nog steeds in zijn hand had. Malones borst brandde, maar het lukte hem de afstand te verkleinen.

Rood Jack trok een bloemenkarretje weg van een sjofele oude man, een van de vele kraampjes en karretjes langs de Højbro Plads en de Købmagergade. Malone had een hekel aan die venters, want ze stonden vaak voor zijn boekwinkel, vooral op zaterdag. Rood Jack gooide het karretje over de straatstenen in Malones richting. Malone kon het karretje niet laten gaan – er waren te veel mensen op straat, met kinderen – en dus zwenkte hij naar rechts, greep het vast en bracht het tot stilstand.

Hij keek om en zag Stephanie de hoek naar Købmagergade omgaan, samen met een politieagent. Ze waren een half voetbalveld van hem vandaan en hij had geen tijd om op hen te wachten.

Malone rende door. Hij vroeg zich af waar de man heen ging. Misschien had hij ergens een vervoermiddel staan of wachtte er iemand in een auto op hem, ergens waar de Købmagergade uitkwam op een ander druk plein, de Hauser Plads. Hij hoopte van niet. Dat plein zat altijd hopeloos verstopt. Het lag net voorbij het voetgangersgebied Strøget, een mekka voor winkelliefhebbers. Zijn dijen deden pijn van de onverwachte inspanning, want zijn spieren konden zich zijn tijd bij de marine en het ministerie van Justitie nog maar nauwelijks herinneren. Het was nog maar een jaar geleden dat hij vrijwillig ontslag had genomen, maar zijn conditie zou weinig indruk maken op zijn vroegere bazen.

Voor hem uit doemde de Ronde Toren op, dicht tegen de Trinitatis Kirke aan, als een thermosfles die aan een lunchtrommel is gebonden. De stoere ronde toren was negen verdiepingen hoog. Koning Christiaan IV van Denemarken had hem in 1642 laten bouwen, en op het sombere bakstenen bouwwerk glinsterde het symbool van zijn bewind: een vergulde 4 met daaromheen een c. Bij de Ronde Toren kruisten vijf straten elkaar, en die had Rood Jack allemaal kunnen kiezen.

Er waren politieauto's in aantocht.

Een daarvan kwam gierend tot stilstand aan de zuidkant van de Ronde Toren. Een ander kwam vanaf het andere eind van de Købmagergade en blokkeerde de vluchtweg naar het noorden. Rood Jack was nu ingesloten op het plein om de Rode Toren heen. Hij aarzelde, nam de situatie blijkbaar in zich op, zwenkte toen naar rechts en verdween in de Ronde Toren.

Wat deed die idioot? Er was daar geen andere uitweg dan die ene ingang. Maar misschien wist Rood Jack dat niet.

Malone rende naar de ingang. Hij kende de man die de kaartjes verkocht. De Noor bracht vele uren in Malones boekwinkel door, want hij was bezeten van Engelse literatuur.

‘Arne, waar ging die man heen?’ vroeg hij hijgend in het Deens.

‘Hij rende door zonder te betalen.’

‘Iemand boven?’

‘Ouder echtpaar. Tijdje geleden naar boven gegaan.’

Er leidde geen lift of trap naar boven. In plaats daarvan ging een hellingbaan in een spiraal omhoog, oorspronkelijk bestemd voor de grote zeventiende-eeuwse astronomische instrumenten, die in wagens naar boven werden gereden. Toeristengidsen mochten graag vertellen dat de Russische tsaar Peter de Grote eens te paard naar boven reed, gevolgd door zijn tsarina in een rijtuig.

Malone hoorde galmende voetstappen in de toren. Hij wist wat hem te wachten stond en schudde zijn hoofd. ‘Zeg tegen de politie dat we boven zijn.’

Hij rende omhoog.

Toen hij op de helft van de rondgaande hellingbaan was, kwam hij langs de deur van de Grote Zaal. De glazen deur zat op slot en er brandde geen licht. In de buitenmuur van de toren zaten sierlijke dubbele ramen, maar die hadden ijzeren tralies. Hij luisterde opnieuw en hoorde nog steeds rennende voetstappen boven zich.

Hij ging verder. Ademhalen kostte hem steeds meer moeite. Hij ging langzamer lopen toen hij langs een oude planetenkaart kwam die hoog aan de muur was bevestigd. Hij wist dat hij nu bijna bij de uitgang naar het platform op het dak was. Nog één bocht van de hellingbaan.

Hij hoorde geen voetstappen meer.

Hij liep geruisloos verder en ging door de boogpoort. In het midden verhief zich een achthoekig observatorium, niet uit de tijd van Christiaan IV, maar een recentere versie, en daaromheen lag een breed terras.

Links van hem stond een sierlijk ijzeren hek om het observatorium heen; de enige toegang was met een ketting afgesloten. Om de buitenrand van de toren zat een smeedijzeren reling, met daarachter de rode daken en groene torenspitsen van de stad.

Hij liep het platform op en zag een oudere man liggen. Daarachter

stond Rood Jack. Hij had zijn arm om een oudere vrouw heen geslagen en hield een mes tegen haar keel. Blijkbaar wilde ze schreeuwen maar kon ze van angst geen geluid maken.

‘Stil,’ zei Malone in het Deens tegen haar.

Hij keek naar Rood Jack. Die gekwelde blik zat nog in zijn donkere, bijna verdrietige ogen. Zweetdruppels glinsterden in het heldere zonlicht. Alles wees erop dat Malone geen stap verder moest gaan. Hij hoorde voetstappen beneden; de politie kon er elk moment zijn.

‘Als je nu eens tot bedaren kwam?’ zei hij. Hij probeerde het in het Engels.

Hij zag dat de man hem verstond, maar het mes bleef op zijn plaats. De blik van Rood Jack ging telkens schichtig naar de lucht en dan weer terug. Blijkbaar was hij onzeker, en dat vond Malone verontrustend. Wanhopige mensen deden altijd wanhopige dingen.

‘Doe dat mes weg. De politie komt eraan. Er is geen uitweg.’

Rood Jack keek weer naar boven en richtte zijn blik toen op Malone. Hij leek volkomen besluiteloos. Wat was dit? Een tasjesdief die naar de top van een dertig meter hoge toren vluchtte en nergens meer heen kon?

De voetstappen beneden werden luider.

‘De politie is er.’

Rood Jack schuifelde achteruit naar de reling toe, maar hield de bejaarde vrouw stevig omklemd. Malone voelde dat de man in zijn nood naar een uitweg zocht en hij maakte nog eens duidelijk dat die er niet was: ‘Je kunt hier niet weg.’

Rood Jack verstrakte zijn greep op de borst van de vrouw en ging wankelend naar achteren. Hij stond nu tegen de reling, die een meter hoog was, met achter hem en zijn gijzelaar niets dan lucht.

De paniek verdween uit zijn ogen en hij zag er plotseling kalm uit. Hij duwde de oude vrouw naar voren en Malone ving haar op voordat ze haar evenwicht verloor. Rood Jack maakte het teken van het kruis en sprong met Stephanies tasje in zijn hand over de reling. Hij schreeuwde één woord – ‘*beauseant*’ – en sneed met het mes zijn keel door terwijl zijn lichaam omlaagstortte.

De vrouw gaf een schreeuw en de politie verscheen op het platform.

Malone liet haar los en rende naar de reling.

Dertig meter beneden hen lag Rood Jack uitgestrekt op de straatstenen.

Malone draaide zich om en keek naar de hemel, voorbij de vlaggenmast op het observatorium. De Deense Dannebrog, een wit kruis op een rode achtergrond, hing slap in de lucht.

Waar had de man naar gekeken? En waarom was hij naar beneden gesprongen?

Malone keek weer naar beneden en zag dat Stephanie zich een weg baande door de menigte die zich daar verzamelde. Haar leren tasje lag ongeveer een meter van de dode man vandaan en hij zag dat ze het vlug opraapte en meteen weer in de mensenmassa verdween. Hij volgde haar met zijn blik. Ze liep vlug tussen de mensen door en holde weg door een van de straten die vanaf de Ronde Toren de drukke Strøget in leidden. Ze keek niet achterom.

Hij keek haar na en mompelde hoofdschuddend: 'Wat krijgen we nou?'